

DE TAXIOORLOG

*Voor mijn moeder, Caty 't Sas-Vijgenboom
Ter nagedachtenis*

SANDER 'T SAS

DE TAXIOORLOG

INTIMIDATIE, CORRUPTIE EN GEWELD
BIJ DE TAXI CENTRALE AMSTERDAM

Nieuw Amsterdam

© 2024 Sander 't Sas

© 2024 Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Correctie en lay-out Yulia Knol

Omslagontwerp Bureau Van den Tooren

Omslagfoto Jörgen Caris/ANP

Foto's beeldkatern AT5 (5-9), Jan den Hartog (3),

Cees Meester (2), Nationaal Archief (1), Hans Peters (10-15)

en TaxiPro/Gonzo TV (4)

Auteursfoto Keke Keukelaar

NUR 339

ISBN 978 90 468 3249 3

www.nieuwamsterdam.nl

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten op de afbeeldingen in deze uitgave te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

INHOUD

Voorwoord	7
1 Rellen in de hoofdstad	11
2 Jan en Cees	16
3 De nieuwe taxiwet	26
4 TaxiDirekt	37
5 Het voorstel van Rood	45
6 TCA en de gemeente	51
7 Ondoorzichtige bedrijfsconstructies	55
8 De arrestatie	69
9 Jan de waarnemer	74
10 Het gelekte onderzoeksrapport	80
11 De advocaatkosten	86
12 Kooivechters	89
13 Geen werk	95
14 Aanslagen	99
15 John Mieremet	103
16 Kooivechters op Schiphol	108
17 Het liquidatievoorstel	114
18 De ‘omkoopadvocaat’	119

- 19 De computer van de officier 124
- 20 De bijeenkomst in 't Zonnehuis 130
- 21 De Ondernemingskamer 135
- 22 Het sepot 141
- 23 De bittere afdronk 149
- Nawoord 154

Verantwoording 159

Betrokkenen in de taxioorlog 163

Noten 167

Bronnen 182

VOORWOORD

‘Ga jij maar naar het centrum van Amsterdam. Daar speelt iets met taxichauffeurs.’ Meer informatie heeft mijn eindredacteur niet. Enkele minuten later fiets ik met een opnamerecorder om mijn schouder van de studio van Radio Noord-Holland naar het centrum. Ik heb geen idee wat me te wachten staat.

Taxichauffeurs uit Amsterdam demonstreren tegen de nieuwe taxiwet, die vier weken daarvoor van kracht is geworden. De liberalisering van de markt, bedoeld om het taxivervoer beter en goedkoper te maken, heeft al tot een hoop gewelddadigheden geleid, vaak in de nachtelijke uren. Het zal ook die avond een flinke chaos worden. De sfeer is grimmig.

Voor mij als jonge verslaggever is dit een enorme belevenis. Het fascineert me mateloos wat er die avond gebeurt. De boosheid, de onmacht. Eén ding weet ik zeker: ik wil precies weten hoe het zo fout heeft kunnen lopen met die taxiwet.

Natuurlijk heb ik begrip voor de chauffeurs die tot over hun oren in de schulden zitten. Het zal je maar gebeuren: je gaat een torenhoge lening aan voor je broodwinning en ineens valt je onderpand weg door de invoering van een nieuwe wet. Ik heb medelijden met ze, maar ik vind ook dat ze hun agressie op de verkeerde partij richten. TaxiDirekt, de nieuwkomer op de markt die het monopolie van TCA heeft doorbroken, heeft

namelijk het volste recht om te bestaan. Het bedrijf valt helemaal niets te verwijten. Waarom heeft de landelijke overheid niet voor een zachte landing gezorgd? Men wist toch hoeveel geld er in de handel van vergunningen zat? Als je nu, meer dan twintig jaar later, in Amsterdam in een taxi stapt en je treft een oudere chauffeur, dan duurt het niet lang of het gaat over de taxiwet uit 2000. Het zit die mannen na al die jaren nog steeds hoog dat de politiek ze keihard heeft laten vallen.

Bovendien heeft de wet niet het effect gehad dat de bestuurders beoogden: het aantal taxi's groeit weliswaar na de invoering van de wet, maar de prijzen zijn in die tijd niet gedaald en de kwaliteit is verder achteruitgegaan. En dat was nou juist niet de bedoeling van de wet.

De vragen die ik als jonge verslaggever had, waren ruim twintig jaar na dato nog lang niet allemaal beantwoord. Ruim een jaar geleden ben ik gestart met het maken van een verhalende podcast over de taxioorlog, waarbij ik hoopte nieuwe inzichten te krijgen door betrokkenen uit die tijd te interviewen, en veel oude opnames terug te luisteren en te gebruiken. Belangrijkste conclusie: zowel de landelijke als de lokale overheid heeft bij de invoering van de nieuwe wet grote steken laten vallen. Een ander aspect dat in die podcast en ook in dit boek aan de orde komt, is de verwevenheid van de onder- en bovenwereld in de taxibranche rond de eeuwwisseling. Ook nu nog blijkt die bedrijfstak zeer ontvankelijk te zijn voor criminaliteit. Bureau Beke publiceerde in maart 2021 een verontrustend rapport in opdracht van de tactische stuurgroep van het RIEC Amsterdam-Amstelland, een samenwerkingsverband tussen de Belastingdienst, de gemeente Amsterdam, het Openbaar Ministerie en de politie. Volgens Beke is het code rood voor de taxibranche: 'Uit diverse bronnen die we raadpleegden, blijkt de kwetsbaarheid en toegankelijkheid van de taxibranche voor

verschillende vormen van malafide activiteiten en (ondermijnende) criminaliteit. Eigenlijk is er al jaren sprake van kleinere en grotere misstanden die aan de taxibranche, waarin veel constant geld rondgaat, te koppelen zijn. Nieuw is dat de markt onder andere door de komst van Uber overvol is, waardoor het lastiger is om een boterham te verdienen en chauffeurs zich misschien eerder inlaten met malafide en criminele activiteiten.¹

In die zin is er in ruim twintig jaar niet veel veranderd. In de jaren negentig al onderzoekt het Interregionaal Fraudeteam dubieuze bedrijfsconstructies en witwaspraktijken. Vanaf 2000 wordt jarenlang strafrechtelijk onderzoek gedaan naar de bestuurders van Taxi Centrale Amsterdam (TCA) die worden verdacht van het leiden van een criminele organisatie: witwassen, oprichting van eigen chauffeurs en het aanzetten tot en het gebruik van geweld.

Dit boek is een reflectie op een periode van zeven jaar (2000-2007) waarin ik als jonge journalist verslag deed van de gebeurtenissen in de taxiwereld. Ik viel van de ene verbazing in de andere. Een wereld die hard is, waar omgangsvormen stukken ruwer en emotioneler zijn dan ik gewend was, en waar de grens tussen bonafide en malafide flinterdun bleek te zijn. Je zou kunnen zeggen dat deze periode mij journalistiek heeft gevormd.

Sander 't Sas, november 2023

1

RELLEN IN DE HOOFDSTAD

Op de ijzige avond van 26 januari 2000 klimt een forsgebouwde vijftigjarige man met rood haar en een snor opvallend soepel een lantaarnpaal in, naast de taxistandplaats voor de ingang van het Centraal Station. Cees Meester is sinds jaar en dag de standplaatscoördinator en klusjesman van TCA en rijdt dagelijks op de taxi. ‘Mag ik even jullie aandacht?!’ brult hij, terwijl hij op het elektriciteitskastje naast de paal gaat staan. ‘We lopen straks rustig naar het politiebureau in de Warmoesstraat. Want daar zitten onze jongens vast.’¹

Cees kijkt uit over de menigte. Zo’n tweehonderd joelende taxichauffeurs staan voor hem, witheet van woede. Ze zijn uit op rellen. Twee chauffeurs van Taxi Centrale Amsterdam zijn eerder die dag vastgezet op verdenking van het beramen van aanslagen en het molesteren van een chauffeur van TaxiDirekt, de nieuwe concurrent in de hoofdstad. Het is niet de eerste keer dat Cees het voortouw neemt. Hij leidt al jaren met succes demonstraties van chauffeurs, die hun ongenoegen dan niet onder stoelen of banken steken en waarbij het er vaak hard aan toegaat. Cees Meester heeft een natuurlijk overwicht op zijn collega’s.

De woede vanavond richt zich op de landelijke politiek. De nieuwe taxiwet is op 1 januari ingegaan. Tot voor kort was TCA

de enige taxicentrale in Amsterdam. Om in de hoofdstad te mogen rijden, moesten chauffeurs – veelal kleine ondernemers – bij TCA aangesloten zijn. Ook moesten ze een taxivergunning hebben, die werd uitgegeven door de gemeente. Er waren slechts 635 vergunningen in omloop. Door die schaarste leverde een aansluiting bij TCA de chauffeurs gegarandeerd geld op: er was namelijk een overvloed aan werk. Het beperkte aantal vergunningen betekende echter ook dat hun prijs kunstmatig hoog werd gehouden. Taxichauffeurs hadden zich voor tonnen in de schulden gestoken om in Amsterdam te mogen rijden. Maar je kon zo'n vergunning altijd weer doorverkopen, die behield zijn waarde. Althans, zo is het decennialang gegaan.

Door de nieuwe taxiwet wordt de markt geliberaliseerd en verstrekt voortaan niet de gemeente maar de rijksoverheid de vergunningen, waar ineens iedereen voor in aanmerking kan komen en waarvoor een aansluiting bij TCA niet meer noodzakelijk is. Chauffeurs kunnen nu vrijwel kosteloos een taxinummer krijgen en buiten TCA om gaan rijden, tot grote woede van TCA-chauffeurs die hierdoor hun investering in rook zien opgaan en vaak met grote schulden blijven zitten. Ze zijn woedend en zoeken manieren om die te uiten. De nieuwe chauffeurs worden niet getolereerd en worden klemgereden. Taxi's worden zelfs in brand gestoken. Soms worden chauffeurs gemolesteerd en worden nieuwe aanslagen beraamd, de vergripen waar nu twee taxichauffeurs voor in hechtenis zijn genomen. Zij zitten vast op het politiebureau Warmoesstraat.

Cees heeft een opvallend rood hesje aan en spreekt vanuit de paal de taxichauffeurs met luide stem toe. 'Die nieuwe wet moet van tafel!' roept hij. De chauffeurs blokkeren de nabijgelegen trambaan. De politie houdt de boel nauwlettend in de gaten. Hoewel de meeste chauffeurs uit Amsterdam komen, zijn er ook collega's uit Rotterdam en Den Haag aanwezig.

Cameraploegen van AT5 en de NOS registreren de schreeuwende taxichauffeurs. De media zijn door Cees ingeschakeld, want het is nadrukkelijk de bedoeling dat Nederland kennis kan nemen van de woede van de chauffeurs. Een andere taxichauffeur, Albert Kloppenburg, een man met een enorme rode knevel, neemt het woord van Cees over. 'De politie laat mij niet door de megafoon praten. Ik vind dat onbegrijpelijk. Maar alsjeblieft, ik vraag jullie: houden jullie het netjes en laat je alsjeblieft niet provoceren.'²

Die oproep blijkt voor dovemansoren. Op het Damrak heeft de politie een waterkanon klaargezet. Het weerhoudt de chauffeurs er niet van om de binnenstad in te gaan. Enkele minuten later lopen ze onder leiding van Cees Meester over de trambaan in de richting van de Warmoesstraat. De media blijven de stoet op de voet volgen. 'Kijk, mensen hebben allemaal een vrouw, hebben allemaal kindertjes. Die moeten allemaal eten en daar moeten zij voor zorgen. Dan gebeuren er dit soort dingen,' zegt Cees tegen de aanwezige journalisten. 'Gaan jullie door tot dat er doden vallen?' wordt weinig subtiel aan Cees gevraagd terwijl ze de Warmoesstraat in lopen. 'Ik denk het wel, ja,' antwoordt hij resoluut. 'Ik kan er ook niks aan doen.'³

Een paar meter achter hem loopt Jan den Hartog, een lange, vriendelijk ogende man van zevenenveertig jaar, ook met een snor. In zijn leren jas loopt hij met ferme passen naar het politiebureau. Hij is niet van plan zich tegen te laten houden. Ook hij heeft zich diep in de schulden gestoken, tegen een rentepercentage van 16 procent. Het gaat hem niet om de vastgezette chauffeurs. Dat zijn idioten die geweld gebruikt hebben, vindt Jan.

Maar hij ziet de avond als een uiting van ongenoegen omdat de overheid de chauffeurs niet heeft willen compenseren. 'Het is

alsof ze ooit een hek om Amsterdam geplaatst hadden. Er reed een beperkt aantal taxi's. En dat hek is in één keer verdwenen,' zegt Jan wanneer ik hem voor dit boek interview.

Als de groep taxichauffeurs in de nauwe Warmoesstraat komt en het politiebureau op nummer 48 nadert, breekt de hel los. De mannen willen dat Cees naar binnen gaat, maar die weigert dat. De chauffeurs duwen hem uiteindelijk toch naar binnen, ondanks dat hij hevig tegenspartelt.⁴ Ze proberen zelf ook massaal het politiebureau binnen te komen. Dat lijkt aanvankelijk te lukken, maar de meesten komen niet verder dan de entree. Hun doel is om de twee chauffeurs die vastzitten te bevrijden, een plan dat bij voorbaat kansloos is.⁵ Jan staat vergenoegd naar het tafereel te kijken. 'Er wordt nu geweld toegepast,' wordt ter waarschuwing door de politie omgeroepen. De groep chauffeurs wordt ineens ingesloten door ME's, die aan weerszijden staan. Plotseling beginnen ze op de groep af te rennen, de wapenstok in de hand. Ze knuppelen de chauffeurs weg bij het politiebureau. Jan den Hartog blijft aanvankelijk staan en krijgt er flink van langs. Hij is voor niets en niemand bang. 'Ik zag die andere chauffeurs allemaal angstig wegrennen. "Jullie moeten nooit meer een sterk verhaal vertellen in het koffiehuis!"' zei Jan later, gevolgd door een bulderende lach.

Hoe snel de chauffeurs zich ook uit de voeten proberen te maken, aan de politiemacht kunnen ze amper ontkomen omdat de Warmoesstraat zo nauw is en er in dat gedeelte geen zijstraatjes zijn. De sfeer blijft grimmig. Cees verschijnt plotseling weer. 'We laten niet met ons sollen,' roept hij. 'We gaan naar het Damrak.' Via de Paternostersteeg loopt hij die kant op, en achter hem volgt de groep chauffeurs.

Op het Damrak staat het waterkanon van de politie dreigend gericht op de taximannen die in aantocht zijn, terwijl toeristen in de goedkope eettentjes verontrust de demonstratie gade-

slaan. Opnieuw waarschuwt de politie: ‘U moet deze locatie onmiddellijk verlaten.’ De taxichauffeurs blijven op de trambaan staan. De politie herhaalt de oproep nog twee keer, vervolgens komt het waterkanon in beweging en begint te spuiten. Weer rennen de betogers weg, nu vluchtend voor de krachtige waterstraal. De demonstratie spat letterlijk uiteen. Het duurt enkele minuten voordat de chauffeurs zich hergroeperen, maar de demonstratie is ten einde. Cees loopt inmiddels weer voor de troepen uit richting Centraal Station. Daar aangekomen klimt hij opnieuw de lantaarnpaal in. De taxichauffeurs die hem gevolgd hebben geven Cees een daverend applaus, nog voordat hij het woord neemt. Tevreden kijkt hij om zich heen. ‘We gaan weer werken, maar we gaan zeker door met deze acties,’ probeert hij nog te schreeuwen, maar zijn stem is bijna weg.⁶ De demonstratie is een groot succes, en inderdaad zullen meer acties volgen.

2 JAN EN CEES

Jan den Hartog voelt zich thuis in Amsterdam. Eindelijk. In de vroege jaren vijftig wordt hij geboren in het Gelderse Bemmelen. Hij verhuist met zijn vader, moeder en drie jaar jongere zus maar liefst zeventien keer. Het zijn woonwagengedwongen. Zijn vader is wegebouwer en trekt met zijn huis op wielen van dorp naar dorp, het hele land door. Het is een hard en sober leven. Jan kent een liefdeloze jeugd, die met veel geweld gepaard gaat. En hij valt uit de toon. Hij is anders dan anderen, begrijpt mensen vaak niet en voelt zich ook niet begrepen, waardoor misverstanden en regelmatig ruzies ontstaan. Vrienden heeft Jan nauwelijks. Op school wordt hij gepest. Hij moet zich vaak met zijn vuisten verdedigen, waardoor hij geregeld met kapotte kleren en verwondingen thuiskomt. Dit tot woede en onbegrip van zijn vader. 'Je zal het er zelf wel naar hebben gemaakt,' verwijt hij de jonge Jan, die ten onrechte overal de schuld van krijgt. Hij kleineert Jan bovendien, en trekt zijn zusje voor. Alleen van zijn moeder krijgt hij de warmte die hij zo nodig heeft.

Jan voelt zich nergens veilig. Op de lagere school krijgt hij te maken met een tirannieke hoofdonderwijzer.¹ Als Jan iets doet wat de onderwijzer niet zint, moet hij direct voor de klas komen. Daar tilt de onderwijzer hem geregeld aan zijn haren op, soms zelfs aan zijn oor of wang, wat ontzettend pijnlijk is. Het

boezemt de scholieren angst in. Jan is voor de hoofdonderwijzer een makkelijk slachtoffer. De mishandeling gaat steeds verder. Hij sluit de elfjarige Jan zelfs een keer voor straf urenlang in een donkere voorraadkast op. De doodsbange Jan weet zich geen raad en voelt zich machteloos. Waarom krijgt hij altijd de schuld van dingen die hij nooit heeft gedaan?

Zijn bloed kookt nadat hij uit de kast is vrijgelaten en hij zint op wraak. Nu is het genoeg geweest. Thuis praat hij er met niemand over. Een dag later, als het hoofd van de school hem opnieuw te grazen wil nemen, pakt Jan de houten aanwijsstok die op de grond ligt en begint ongenadig op de man in te slaan. Hij is razend en gefrustreerd over de jarenlange tirannie. De hoofdonderwijzer schreeuwt het uit van de pijn, maar Jan blijft doorgaan, totdat de man kermend op de grond ligt. Zijn klasgenoten kijken geschrokken toe, maar doen niets. Jan verlaat vervolgens ogenschijnlijk rustig het klaslokaal met opgeheven hoofd. De man heeft zijn verdiende loon gekregen. Onlangs is gebleken dat Jan in het autistisch spectrum zit: hij is eerlijk en rechtdoorzee, loyaal, perfectionistisch, heeft een goed oog voor detail, maar heeft problemen op sociaal gebied. Hij reageert anders dan anderen op situaties en zijn sociale intuïtie is minder goed ontwikkeld.

Het incident met de aanwijsstok leidt aanvankelijk tot nog meer problemen op school. De onderwijzer durft Jan niet meer fysiek aan te pakken, maar zet het zijn slimme leerling wel betaald door hem ten onrechte een slecht schooladvies te geven. Als de moeder van Jan ontdekt wat er allemaal op school is gebeurd, komt zij verhaal halen. 'Wat u heeft gedaan, kan absoluut niet door de beugel. Ik ga de onderwijsinspectie inschakelen!' dreigt ze in een gesprek met de hoofdonderwijzer. Die past het advies terstond aan, uit angst voor zijn baan. Jan mag het volgende jaar naar het atheneum.

Op zijn veertiende heeft Jan een tweede traumatische ervaring. Zijn vader wordt op een avond zo kwaad dat hij probeert Jan te vermoorden. Hoewel hij zich nu niet meer kan herinneren waarom zijn vader zo boos werd, kan Jan nog gedetailleerd vertellen wat er gebeurde. ‘Opeens waren mijn voeten los van de grond en werd ik tegen de muur van de keuken gedrukt, terwijl twee handen als een bankschroef om mijn keel en nek klemde. Machteloos voelde ik dat ik het bewustzijn ging verliezen. Ik dacht letterlijk: dit was het, nu ga ik dood. Alsof het gisteren was weet ik nog altijd dat ik na deze constatering niet bang was of in paniek raakte, maar dat ik juist een enorm vredige rust ervoer die aanvoelde als een warme gloed. Door deze ervaring ben ik niet bang voor de dood en ben ik in staat geweest om in een aantal gevaarlijke situaties zoals met vuurwapens uiterst rustig en berekenend op te treden. Op enig moment heeft mijn vader mij losgelaten. Ik weet nog steeds niet waarom. Misschien heeft mijn moeder gegild of heeft ze hem geslagen. Ik ben naar mijn kamer gegaan, totaal verdoofd.’²

Door de vele verhuizingen heeft Jan den Hartog nooit de tijd gehad ergens te aarden. Maar Jan is intelligent. Hij doorloopt het atheneum met gemak. In zijn middelbareschooltijd vindt Jan stabiliteit in Badhoevedorp, waar hij met zijn ouders en zusje is gaan wonen. De Amsterdamse no-nonsensementaliteit bevat hem wel en hij besluit in de hoofdstad te blijven. Aanvankelijk gaat Jan sociologie studeren aan de Universiteit van Amsterdam, maar het lukt hem niet zijn draai te vinden in het studentenleven. Ook op de hts, waar hij vervolgens heen gaat, mist hij aansluiting bij zijn medestudenten. Jan neemt een radicaal besluit: hij stopt resoluut met zijn studie. In de jaren daarna heeft hij verschillende baantjes, onder meer als marktkoopman op het Waterlooplein en als administratief medewerker bij BumaStemra. Maar ook deze weg loopt op niets uit. Opnieuw

wordt hij, zo is zijn gevoel, niet begrepen. Pas na zijn dertigste kiest hij voor de vrije taxiwereld. Eindelijk een jas die hem past. In de taxi ontmoet hij allemaal mensen die op de een of andere manier uit de toon vallen. Einzelgängers, die de mores van de straat begrijpen.

Wie de geschiedenis van Jan niet kent, merkt op het eerste gezicht niets aan hem. Hij is een prettige, humoristische kerel met een aanstekelijke lach, die iedere keer klinkt na een verhaal over wat hem nu weer is overkomen. Je lacht automatisch mee, omdat je met stomheid bent geslagen. Maar wie hem beter leert kennen, ziet achter die lach het verdriet en de trauma's uit zijn jeugd. Lachen om niet te huilen.

Hoe anders is de jeugd van Cees Meester, een rasechte Amsterdammer. Hij is een breedgeschouderde man die zich niet snel van zijn stuk laat brengen. Zijn zangerige accent herken je uit duizenden. Wie oude foto's van hem bekijkt, ziet een zelfbewuste man met een grote bos haar en uitdagende pretoogjes. Die heeft hij altijd gehouden. Cees is in zijn jeugd een kwa-jongen. 'De Amsterdamse Pietje Bell,' zegt hij zelf. Op school is hij een van de sterksten. Hij gaat vaak op de vuist. 'Ik kon toen al heel moeilijk tegen onrecht. Ik sprong er altijd tussen als iemand werd belaagd.' Als jongen voetbalt hij veel met buurtgenoten in Amsterdam-Oost. Auto's staan er in de jaren vijftig nog amper op straat. 'Meer dan een pleintje en een muur hadden we niet nodig,' zegt hij daar nu over. 'Het kostte natuurlijk wel af en toe een ruit.' Soms zat de politie achter hem aan. 'Dan ging ik in de rij bij de groenteboer staan. En die smeris maar rondjes rijden. Maar hij wist waar ik op school zat, dus daar stond hij me op een gegeven moment op te wachten.'

Cees, een echte straatvechter, wordt geboren in Weesperkarspel, een dorp ten zuidoosten van Amsterdam waaromheen later

de Bijlmermeer werd gebouwd. Hij groeit op in een echt arbeidersgezin. Hij blijkt een verdienstelijk keeper en krijgt onder meer les van de drie jaar oudere Piet Schrijvers, de doelman die later furore zal maken bij Ajax. ‘Ik was toen al honderd kilo. Als ik uit het doel kwam en ik ging schreeuwen, rende iedereen hard weg!’

Als Cees zeventien is overlijdt zijn vader. Hij heeft net de mulo afgerond en wordt onder de hoede genomen van zijn oom, die een groot schildersbedrijf heeft en hem in dienst neemt. ‘Uiteindelijk heb ik mijn rijbewijs gehaald, ook voor de vrachtwagen.’ Op zijn eenentwintigste trouwt hij met zijn grote liefde Anneke.

Door toeval belandt hij op de taxi, na touringcarchauffeur te zijn geweest. ‘Een buurman was taxichauffeur en vertelde me over zijn werk. Dat leek me geweldig. Op een avond gaf hij me zijn sleutels en zei: “Waarom probeer je de taxi niet een keer uit?” Ik was meteen verkocht.’

In 1973 treedt hij in loondienst van een taxiondernemer en in 1980 begint hij voor zichzelf. ‘Het taxiwerk was voor mij een groot avontuur. Je wist nooit waar je over tien minuten zat. Het was absoluut niet saai. Ik vond het altijd jammer als mijn dienst erop zat.’ Bovendien leverde het veel geld op. ‘Dat was echt niet te geloven. Je verdiende zoveel meer dan een touringcarchauffeur. Dat was echt het dubbele. Je kreeg ook altijd fooien als je moest wachten. Van mensen die naar een seksclub op het Westeinde moesten, kreeg je standaard vijf tientjes om voor de deur te blijven staan. Geld verdienen ging zo bijna vanzelf.’

Begin jaren tachtig verruilt Cees Amsterdam-Oost voor het Friese dorpje Langelille, waar hij met zijn vrouw en jonge dochter gaat wonen. Cees ziet Amsterdam verloederen en steeds gewelddadiger worden, wat hij als een bedreiging voor zijn gezin beschouwt. Zijn vrouw is al eens op straat lastiggevallen. Het